

**2024. november 19-i beszéd Fraknói Vilmos halálának
100. évfordulója alkalmából (Budapest)**

Fraknói Vilmos kedves családja és kedves barátai!

„Vilmos bácsi”, ahogyan a püspököt mindig szólították rokonai, különleges helyet foglal el családjunkban. Engem mindig is érdekelt a családjunk története. Nagymamánk sokat mesélt nekünk őseinkről és a mindig összetartó családjunkról. Vilmos leánytestvérei alapították a mi nagy családjunkat, amelynek központja egy Salzburg melletti hely volt: St Gilgen a Wolfgang-tónál, ahol Theresia és Karoline gyermekei a nyári hónapokat töltötték. Ez a hagyomány a mai napig fennmaradt - örülök, hogy mindkét nővér leszármazottai itt vannak velünk ma.

Vilmos mindig nagyon szoros és bensőséges kapcsolatot ápolt unokaöccseivel és unokahúgaival: Kestranek Kamilla, hajadon unokahúga volt a házvezetőnője. Unokaöccseinek, Lajosnak, az én dédnagyapámnak, és Jehle Sándornak ő finanszírozta az orvosi tanulmányait, abban a reményben, hogy egyikükből mégiscsak pap lesz – ez a remény soha nem vált valóra. Számos fényképen Vilmos bácsi a családjával mutatkozik: testvéreivel és gyermekeikkel körülvéve látható, többnyire St. Gilgenben. A képeken mindig ő van a középpontban.

Sok évvel ezelőtt utaztam először Ürménybe a férjemmel, Georggal - szerettem volna tudni, hol nőttek fel a testvérek: Vilmos, Theresia és Karoline. Az ottani kis zsidó temetőben megtaláltam édesanyjuk, Vilmos édesanyjának a sírját, aki 1845-ban halt meg. Johanna Gerstl, ahogyan őt nevezték, férjhez ment Frankl Sándorhoz, egy orvoshoz, aki régi rabbi családból származott. Fraknói Vilmost a tudományosság és a műveltség hagyománya a zsidó vallásból a katolikus vallásba vitte át, amelyet saját hitvallásának szellemében folytatott tovább. Történészként különösen nagy öröömre szolgál, hogy továbbvihetem az ő szenvedélyét. Édesanyám és nővérem ugyanakkor nagyon elkötelezettek a katolikus egyház iránt – így ők is Vilmos bácsi szellemiségét viszik tovább.

Néhány évvel ezelőtt férjemmel, Péter unokaöccsémrel és Veronika unokahúgommal Rómába utaztunk. Előzetesen felvettem a kapcsolatot a vatikáni magyar nagykövetséggel, mivel a követségi ház korábban Fraknói Vilmos tulajdonában volt. Meghívtak minket egy kis teára. Amikor kinyitottam az ajtót, azonnal megláttam Vilmos nagy portréját, ami nem az egyedüli volt a házban. Boldogok voltunk, hogy az ő emléke így erősen jelen van köztük is.

Minden évben Mindenszentek környékén a férjemmel meglátogatjuk Vilmos sírját, és gyertyát gyújtunk – minden alkalommal megpróbáltam egy kicsit megtisztítani a sírkövet egy kefével. Annál is inkább örülök, hogy ez a síremlék most új fényben ragyog, és családjunk nevében is szeretném hálánkat kifejezni a felújításért, valamint ennek a jelentős magyar egyháztörténésznek az emlékének megőrzéséért, aki a mi családjunkban is felejthetetlen marad. Egy kis domborművet hoztam magammal, amely a St. Gilgen-i házunkban díszes helyet foglal el. Ma velem utazhatott Budapestre.

Megtiszteltetés számunkra, hogy részesei lehetünk ennek az ünnepségnek. Köszönjük szépen.